

ere og forelagte af den høitærede Minister til Brug ved denne Sag, har viist os, at der ere Provindser, mellem hvilke der har været en overordentlig stor Forskiel i de Betingelser, hvorunder de have staaet i denne Fællesforsikring, saa er det saameget mere grundet, at man søger en saadan Afskillelse. I denne Henseende er det blevet oplyst, at Jylland i en lang Arraake har maattet betale et ikke ubetydeligt større Bidrag, end Brandskaderne der i Provindsen havde kunnet afholdes for. Det forekommer mig derfor, at den naturligeste Deling maatte være mellem Jylland og Østifterne.

Hvad nu angaaer de Forandringer, som kunde ønskes i den nærværende af Regjeringen bestyrede Anstalt, da have Meninger derom ikke været udeelte, men Alle have været enige deri, at en Forandring var paatrængende nødvendig. Allerede for over 20 Aar siden er dette Spørgsmaal blevet reist i Ständerne og indstændigt anbefalet til Regjeringen; men det blev afflaaet, uagtet Regjeringen allerede dengang anerkjendte, at Forholdet ikke var, som det burde være, og at der fandt Overbebyrdelse Sted. Nu kunde det Spørgsmaal opstaae: er det nødvendigt, for at en saadan Forandring kan foretages, at Lovgivningsmagten sættes i Bevægelse; jeg har troet, at det ikke var nødvendigt, men det gjør ikke Noget til Sagen; thi den høitærede Justitsminister, som dog er den, hvis Betragtning af Sagen har den afgjørende Vægt, har under den omtalte Interpellation ytret, at det ikke lod sig gjøre, uden at Lovgivningen traadte til. Jeg har troet, at da denne Sag ikke angaaer alle Statens Borgere, men kun dem, der frivillig vilde have dermed at bestille, og da Staten ikke udredede nogetsomhelst Bidrag til de Skader, som indtræffe i Foreningen, havde det ogsaa været rimeligt, at Foreningens Medlemmer selv maatte have den øverste Raadighed over dens egne Anliggender; men vi maae huske paa, at Indretningen skriver sig fra den Tid, hvor Alt, hvad der var til Borgernes Gavn, hentedes fra den landsfaderlige Omfarg, hvilket ogsaa er paaberaabt i Trd. af 29de Febr. 1792, og at man altsaa ikke har

kunnet vente et saadant Princip optaget der. I Forordningen forekommer det mig imidlertid, at det var tydeligt nok udtalt, at det kun var Bestyrelsen deraf, der var henlagt til Regjeringen, og jeg har altsaa troet, at det var hvad man kalder en administrativ Sag, der ad administrativ Vej kunde faae enhver ønskelig Forandring og Forbedring. Nu være det, som det vil, det lader sig ikke gjøre ad administrativ Vej, fordi den høitærede Justitsminister ikke vil gaae ind paa noget Saadant. Naar han altsaa har forelagt en Lov om dette Forholds Ordning, er det ogsaa min Overbeviisning, at vi ere ham særdeles takskyldige; han har imøbekommet et flere Gange i Folkets Repræsentation udtalt Ønske, og han har bestræbt sig for at afhjælpe en stor Uretfærdighed. Jeg skal dog tillade mig, støttende mig paa de Dplysninger, der ere os meddeelte af Regjeringen, at give en Forestilling om, hvad denne Overbebyrdelse for visse Classer har havt at sige. Den har fornemmelig hvilet paa de mindre Landeendomsbesiddere, og efter de Dplysninger, jeg omtalte, har der i de 10 Aar, som behandles i disse Dplysninger, nemlig Decenniet fra 1843 til 1853, været i Gjennemsnit aarlig forsikret Huse for circa 28 $\frac{1}{2}$ Million Rd. Værdi, og Gaarde til circa 79 $\frac{7}{10}$ Millioner Rd. Værdi. Nu er det tillige oplyst, at Husene have i Gjennemsnit betalt 4 $\frac{1}{4}$ St. og Gaardene 3 $\frac{1}{4}$ St. formeget pr. 100 Rd., deraf udkommer altsaa det Resultat, at der i disse 10 Aar er for hvert Aar betalt af Huusmandsclassen 12,000 Rd. og af Gaardmandsclassen 26,000 Rd. eller for de 10 Aar 380,000 Rd. mere, end de burde have betalt for deres Eiendomsbesiddelses Forsikring. Jeg vil ikke tale om, at de naturligviis ogsaa have deeltaget i Udredelsen af Brandforsikringen for Skoler, der have betalt overordentlig meget mere, næsten det Dobbelte mere, end de burde have betalt for Forsikringen. Dersom Forholdet mellem de forskellige Arter af forsikrede Bygninger har været omtrent det samme i de 64 Aar, i hvilke denne Forening har bestaaet, vilde det omtrent være 2 $\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler, som Bondestanden paa denne Maade har udbetalt mere, end den skulde Monrad: Og saa Renter og Renters